

Склад

діючі речовини: лозартан, гідрохлоротіазид;

1 таблетка, вкрита плівковою оболонкою, містить 100 мг лозартану калію та 12,5 мг гідрохлоротіазиду;

допоміжні речовини: крохмаль прежелатинізований, целюлоза мікрокристалічна, лактози моногідрат, магнію стеарат, гіпромелоза, макрогол 4000, титану діоксид (Е 171), тальк.

Лікарська форма

Таблетки, вкриті плівковою оболонкою.

Основні фізико-хімічні властивості: овальні, двоопуклі таблетки, вкриті плівковою оболонкою, білого кольору.

Фармакотерапевтична група

Антагоністи ангіотензину II та діуретики. Лозартан та діуретики.

Код АТХ C09D A01.

Фармакодинаміка

Лозартан та гідрохлоротіазид

Доведено, що гіпотензивна дія компонентів препарату адитивна, таким чином, застосування компонентів препарату разом більшою мірою знижує артеріальний тиск, аніж їх прийом окремо. Вважається, що ефект є результатом супутньої дії обох компонентів. Крім того, внаслідок діуретичного ефекту гідрохлоротіазид збільшує активність реніну у плазмі крові та виділення альдостерону, знижує концентрацію калію і збільшує рівень ангіотензину II у плазмі крові. Прийом лозартану блокує всі фізіологічні ефекти ангіотензину II і внаслідок пригнічення ефектів альдостерону може послабити втрати калію, пов'язані із застосуванням діуретика.

Лозартан чинить помірну та минущу урикозуричну дію. Гідрохлоротіазид незначною мірою підвищує рівень сечової кислоти в крові; комбінація лозартану та гідрохлоротіазиду послаблює гіперурикемію, спричинену діуретиком.

Антигіпертензивний ефект препарату зберігається протягом 24 годин, а також зберігається при тривалому застосуванні. Крім суттєвого зниження артеріального тиску, терапія препаратом клінічно значуще не впливала на частоту серцевих скорочень.

Комбінація лозартану і гідрохлоротіазиду ефективна для зниження артеріального тиску у чоловіків і у жінок, пацієнтів негроїдної та європеїдної рас, пацієнтів середнього (< 65 років) та літнього віку (≥ 65 років), а також ефективна на усіх стадіях артеріальної гіпертензії.

Лозартан

Лозартан – це синтетичний антагоніст рецептора ангіотензину II (тип AT1) для перорального застосування. Ангіотензин II, потужний судинозвужувальний засіб, є первинним активним гормоном ренін-ангіотензинової системи і важливим визначальним фактором патофізіології артеріальної гіпертензії. Ангіотензин II зв'язується з рецепторами AT1, які містяться у багатьох тканинах (наприклад у гладких м'язах судин, надниркових залозах, нирках і серці), і виявляє кілька важливих біологічних ефектів, у тому числі вазоконстрикцію та вивільнення альдостерону. Ангіотензин II також стимулює проліферацію клітин гладких м'язів.

Лозартан селективно блокує рецептор AT1. В умовах *in vitro* та *in vivo* лозартан і його фармакологічно активний метаболіт – карбоксильна кислота (Е 3174) – блокують усі фізіологічно значущі ефекти ангіотензину II незалежно від джерела або шляху синтезу.

Лозартан не зв'язує і не блокує рецептори інших гормонів та іонні канали, важливі для регуляції діяльності серцево-судинної системи. Крім цього, лозартан не впливає на дію ангіотензинперетворювального ферменту (кіназа II), який відповідає за розщеплення брадикініну. Тому не відзначаються небажані реакції, пов'язані з підвищеною концентрацією брадикініну. При введенні лозартану гальмується негативна дія ангіотензину II на утворення реніну, що призводить до підвищення активності реніну у плазмі крові. Підвищення активності реніну призводить до підвищення рівня ангіотензину II у плазмі крові. Незважаючи на це, антигіпертензивна активність та зниження рівня альдостерону у плазмі крові зберігаються, що вказує на ефективне блокування рецептора ангіотензину II. Після припинення терапії лозартаном активність реніну у плазмі крові та концентрація ангіотензину II протягом трьох днів повертається до норми.

Лозартан та його основний активний метаболіт більш здатні до зв'язування з рецептом AT1, ніж із рецептором AT2. Активний метаболіт, за розрахунками об'ємного відсотка, у 10–40 разів ефективніший, ніж лозартан.

Лозартан не впливає на автономні рефлексії і не має тривалого впливу на рівень норадреналіну у плазмі крові.

Гідрохлоротіазид

Гідрохлоротіазид є діуретиком тіазидового ряду. Механізм антигіпертензивної дії діуретика тіазидового ряду до кінця не вивчений. Тіазиди впливають на ренальний тубулярний механізм електролітної реабсорбції, тим самим безпосередньо підвищуючи екскрецію натрію та хлору у приблизно однакових кількостях. Діуретичний вплив гідрохлоротіазиду знижує об'єм плазми, підвищує активність реніну у плазмі, підвищує секрецію альдостерону з подальшим зростанням показників калію в сечі і втратою бікарбонату та зниженням рівня калію в сироватці. Можливо, через блокаду ренін-альдостеронової системи супутнє призначення антагоністів рецепторів ангіотензину II сприяє оборотній втраті калію, пов'язаній з діуретиком тіазидового ряду.

Після перорального прийому підсилення діурезу розпочинається протягом двох годин, досягає піка через 4 години і триває протягом 6–12 годин. Антигіпертензивний ефект зберігається не більше 24 годин.

Фармакокінетика

Всмоктування.

Лозартан

Після перорального застосування лозартан добре всмоктується і зазнає первинного метаболізму з утворенням одного активного карбоксильного метаболіту та інших фармакологічно неактивних метаболітів. Системна біодоступність лозартану становить приблизно 33%. Максимальна концентрація лозартану та його активного метаболіту досягається приблизно через годину і через 3–4 години після прийому відповідно. Прийом їжі не спричиняє клінічно значущих відхилень фармакокінетичного профілю.

Розподіл

Лозартан

Більше 99% лозартану та його активного метаболіту зв'язується з білками плазми крові, переважно з альбумінами. Об'єм розподілу лозартану становить 34 л. У дослідженні на тваринах лозартан невеликою мірою або зовсім не проникав через гематоенцефалічний бар'єр.

Гідрохлоротіазид

Гідрохлоротіазид проникає крізь плацентарний бар'єр, не проникає крізь гематоенцефалічний бар'єр; проникає у грудне молоко.

Біотрансформація

Лозартан

Приблизно 14% перорально або внутрішньовенно введеної дози лозартану метаболізується у його активний метаболіт. Після перорального або внутрішньовенного введення радіоактивно міченого (^{14}C) лозартану калію радіоактивність плазми крові спричинена в основному лозартаном та його активним метаболітом. В 1% досліджених осіб лозартан тільки незначною мірою перетворюється на активний метаболіт.

Крім активного метаболіту, формуються неактивні метаболіти, у тому числі два основних метаболіти, сформовані шляхом гідроксилювання бутилового ланцюга, і другорядний метаболіт N-2 тетразол глюкуронід.

Виведення

Лозартан

Кліренс лозартану та його активного метаболіту з плазми крові відповідно становить приблизно 600 мл/хв та 50 мл/хв. Кліренс лозартану та його активного метаболіту з нирок приблизно становить відповідно 74 мл/хв і 26 мл/хв. При пероральному введенні із сечею виводиться 4% застосованої дози лозартану у незміненому вигляді та 6% – у вигляді активного метаболіту.

Фармакокінетичні властивості лозартану та його активного метаболіту лінійно змінюються при застосуванні пероральних доз лозартану калію до 200 мг.

Після перорального прийому концентрації лозартану та його активного метаболіту у плазмі крові зменшуються поліекспоненційно; період напіввиведення становить приблизно 2 години та 6–9 годин відповідно. При одноразовому застосуванні 100 мг на добу ані лозартан, ані його активний метаболіт істотно не накопичуються у плазмі крові.

І біліарна, і ниркова екскреція відіграють роль в елімінації лозартану та його активних метаболітів. Після прийому пероральної дози радіоактивно міченого (^{14}C) лозартану приблизно 35% радіоактивності виявляють у сечі, а 58% – у фекаліях.

Гідрохлоротіазид

Гідрохлоротіазид не метаболізується, але швидко виводиться нирками. За даними спостережень тривалістю щонайменше 24 години, період напіввиведення з плазми крові гідрохлоротіазиду становив 5,6–14,8 години. Принаймні 61% пероральної дози виводиться у незміненому вигляді протягом 24 години.

Характеристики у пацієнтів

Лозартан та гідрохлоротіазид

Концентрації лозартану та його активного метаболіту у плазмі крові та всмоктування гідрохлоротіазиду у пацієнтів літнього віку з артеріальною гіпертензією значно не відрізняються від таких у молодих пацієнтів з артеріальною гіпертензією.

Лозартан

Після перорального застосування пацієнтам з алкогольним цирозом печінки легкого та помірного ступеня тяжкості концентрації лозартану та його активних метаболітів у плазмі крові були відповідно у 5 та у 1,7 разів вищими, ніж у молодих добровольців.

Ні лозартан, ні його активний метаболіт не можуть бути виведені за допомогою гемодіалізу.

Показання

Лікування артеріальної гіпертензії у пацієнтів, артеріальний тиск яких належно не регулюється тільки лозартаном або гідрохлоротіазидом.

Зниження ризику серцево-судинних захворювань та летальних випадків у хворих на артеріальну гіпертензію з гіпертрофією лівого шлуночка.

Протипоказання

- підвищена чутливість до лозартану, похідних сульфонамідів (таких як гідрохлоротіазид) або до будь-яких допоміжних речовин;
- гіпокаліємія або гіперкальціємія, резистентна до терапії;
- тяжкі порушення функції печінки; холестази та обструкція жовчовивідних шляхів;
- рефракторна гіпонатріємія;
- симптоматична гіперурикемія/подагра;
- вагітні та жінки, які планують завагітніти (див. розділ «Застосування у період вагітності або годування груддю»);
- період годування груддю;

- тяжкі порушення функції нирок (кліренс креатиніну <30 мл/хв);
- анурія;
- одночасне застосування з аліскіреном у разі цукрового діабету або порушення функції нирок (ШКФ <60 мл/хв/1,73 м²) (див. розділи «Особливості застосування» та «Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій»).

Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій

Лозартан

Були повідомлення про те, що рифампіцин та флуконазол знижують рівень активного метаболіту. Клінічні наслідки цих взаємодій не оцінювалися.

Як і у разі застосування інших препаратів, що блокують рецептори ангіотензину II або їх ефекти, супутній прийом калійзберігаючих діуретиків (наприклад спіронолактону, триамтерену, амilorиду), калієвих добавок або сольових замінників, що містять калій, може призвести до збільшення рівня калію в сироватці. Супутнє застосування не рекомендується.

Як і при застосуванні інших лікарських засобів, які впливають на виведення натрію, можливе зменшення виведення літію. Тому слід ретельно контролювати рівень літію в сироватці, якщо солі літію застосовують разом з антагоністами рецепторів ангіотензину II.

Нестероїдні протизапальні лікарські засоби (ацетилсаліцилова кислота в режимі протизапального дозування, селективні інгібітори ЦОГ-2) та неселективні нестероїдні протизапальні лікарські засоби можуть зменшити антигіпертензивний ефект антагоністів рецепторів ангіотензину II. Супутній прийом антагоністів рецепторів ангіотензину II або діуретиків та нестероїдних протизапальних лікарських засобів може призвести до погіршення функції нирок, включаючи можливу гостру ниркову недостатність, та збільшення рівня калію в сироватці, особливо у пацієнтів з порушенням функції нирок. Таку комбінацію слід приймати з обережністю, особливо пацієнтам літнього віку. Пацієнти потребують адекватної гідратації і ретельного контролю функції нирок на початку супутньої терапії та періодично після неї.

У деяких пацієнтів з порушенням функції нирок супутній прийом антагоністів рецепторів ангіотензину II та препаратів, які пригнічують циклооксигеназу 2, може призвести до подальшого погіршення функції нирок. Ці ефекти, як правило, є оборотними.

Артеріальна гіпотензія як основний або побічний ефект характерна для трициклічних антидепресантів, нейролептиків, баклофену, аміфостину. Супутнє застосування цих препаратів може підвищити ризик артеріальної гіпотензії.

Дослідження показали, що внаслідок подвійної блокади РААС при супутньому застосуванні інгібіторів АПФ, антагоністів рецепторів ангіотензину II або аліскірену підвищується ризик побічних реакцій, таких як артеріальна гіпотензія, гіперкаліємія та зміни функції нирок, включаючи гостру ниркову недостатність, порівняно із застосуванням одного агента ренін-ангіотензин-альдостеронової системи (див. розділи «Протипоказання», «Особливості застосування»).

Гідрохлоротіазид

При одночасному застосуванні зазначені нижче препарати можуть взаємодіяти з діуретиками тіазидового ряду.

Алкоголь, барбітурати, наркотичні засоби або антидепресанти

Може посилитися ортостатична гіпотензія.

Антидіабетичні засоби (пероральні препарати та інсулін)

Застосування тіазидів може впливати на переносимість глюкози. Може виникнути необхідність у зміні дози антидіабетичних засобів. Метформін слід застосовувати з обережністю, оскільки існує ризик виникнення лактацидозу, спричиненого можливою функціональною недостатністю нирок, пов'язаною із застосуванням гідрохлоротіазиду.

Інші гіпотензивні засоби

Адитивний ефект.

Смоли холестираміну та коlestиполу

Абсорбція гідрохлоротіазиду порушується при наявності смол аніонного обміну. Одноразові дози холестираміну або коlestиполу зв'язують гідрохлоротіазид і знижують його абсорбцію із шлунково-кишкового тракту відповідно до 85 % та 43 %;

Кортикостероїди, адренотропний гормон

Збільшується втрата електролітів, особливо підвищується ризик гіпокаліємії.

Пресорні аміни (наприклад адреналін)

Можливе зниження реакції на пресорні аміни. Ступінь цього зниження незначна, тому не виключається застосування цих засобів.

Недеполяризуючі скелетно-м'язові релаксанти (наприклад тубокурарин)

Можлива підвищена реакція на застосування м'язового релаксantu.

Препарати літію

Діуретики зменшують кліренс літію в нирках і підвищують ризик літєвої інтоксикації; супутнє застосування не рекомендується.

Лікарські засоби, що застосовуються для лікування подагри (пробенецид, сульфінпіразон та алопуринол)

Може бути потрібне коригування дози лікарських засобів, що сприяють виведенню сечової кислоти, оскільки гідрохлоротіазид може підвищити рівень сечової кислоти в сироватці крові. Може бути потрібне підвищення дози пробенециду або сульфінпіразону. Супутній прийом тіазидів може підвищити частоту реакцій підвищеної чутливості до алопуринолу.

Антихолінергічні препарати (наприклад атропін, біпериден)

Підвищення біодоступності діуретиків тіазидового ряду пов'язане зі зниженням рухової активності ШКТ і швидкості випорожнення шлунка.

Цитотоксичні препарати (наприклад циклофосфамід, метотрексат)

Тіазиди можуть знизити виведення цитотоксичних лікарських засобів нирками та посилити їхній мієлосупресивну дію.

Саліцилати

При застосуванні великих доз саліцилатів гідрохлоротіазид може посилювати токсичну дію саліцилатів на центральну нервову систему.

Метилдопа

В окремих випадках при супутньому застосуванні гідрохлоротіазиду і метилдопи відзначали гемолітичну анемію.

Циклоспорин

При одночасному застосуванні з циклоспоринами підвищується ризик виникнення гіперурикемії і ускладнень на зразок подагри.

Серцеві глікозиди

Спричинена тiazидами гіпокаліємія або гіпомагніємія, може спонукати до розвитку серцевих аритмій, викликаних серцевими глікозидами.

Лікарські засоби, на які впливає порушення рівня калію в сироватці крові

Необхідно періодично контролювати концентрацію калію у сироватці крові та проводити контроль ЕКГ при застосуванні комбінованого препарату лозартан/гідрохлоротіазид з лікарськими засобами, дія яких залежить від рівня калію у плазмі крові (такими як серцеві глікозиди та антиаритмічні засоби), а також з препаратами, які спричиняють шлуночкову тахікардію (torsades de pointes), включаючи деякі антиаритмічні засоби, оскільки гіпокаліємія сприяє формуванню шлуночкової тахікардії:

- антиаритмічні препарати Іа класу (наприклад хінідин, гідрохінідин, дизопірамід);
- антиаритмічні препарати ІІІ класу (наприклад аміодарон, соталол, дофетилід, ібутилід);
- деякі антипсихотичні засоби (наприклад тіорідазин, хлорпромазин, левомепромазин, трифлуоперазин, ціамемазин, сульпірид, сультоприд, амисульприд, тіаприд, пімозид, галоперидол, дроперидол);
- інші препарати (наприклад бепридил, цисаприд, дифеманіл, внутрішньовенно введений еритроміцин, галофантрин, мізоластин, пентамідин, терфенадин, внутрішньовенно введений вінкамін).

Солі кальцію

Діуретики тiazидового ряду можуть збільшувати вміст кальцію в сироватці крові внаслідок зниженої екскреції. Якщо необхідно застосовувати препарати, що збільшують вміст кальцію, слід регулярно контролювати рівень кальцію в сироватці крові і відповідно до отриманого результату визначати дозу цих препаратів.

Взаємодії під час лабораторних аналізів

Через вплив на метаболізм кальцію тiazиди можуть змінювати результати функціональних тестів паращитовидної залози.

Карбамазепін.

Ризик симптоматичної гіпонатріємії. Необхідний клінічний нагляд за хворим та лабораторний контроль крові.

Контрастні речовини, що містять йод

У разі спричиненого діуретиками зневоднення існує підвищений ризик гострої ниркової недостатності, особливо при введенні високих доз препаратів, що містять йод. Перед їх введенням у пацієнтів слід відновити водний баланс.

Амфотерицин В (парентеральний), кортикостероїди, адренкортикотропний гормон, проносні засоби та гліциризин (міститься в солодці). Гідрохлоротіазид може посилити електролітний дисбаланс, особливо гіпокаліємію.

Особливості застосування

Лозартан

Ангіоневротичний набряк

Слід встановити ретельний нагляд за пацієнтами, у яких в анамнезі був ангіоневротичний набряк (набряк обличчя, губ, горла та/або язика).

Артеріальна гіпотензія та дефіцит об'єму рідини, що циркулює

У пацієнтів із дефіцитом об'єму рідини, що циркулює, та/або натрію в організмі внаслідок інтенсивного застосування діуретиками, обмеження вживання солі, діареї або блювання може виникати симптоматична артеріальна гіпотензія, особливо після прийому першої дози та після підвищення дози. Подібні стани вимагають проведення їх корекції до застосування препарату або зменшення початкової дози.

Порушення водно-електролітного балансу

У пацієнтів із нирковою недостатністю, як хворих на цукровий діабет, так і без нього, часто виникають порушення електролітного балансу, які вимагають корекції. Тому необхідно регулярно контролювати концентрацію калію у плазмі крові та показники кліренсу креатиніну. Особливо ретельного спостереження вимагають пацієнти з серцевою недостатністю та кліренсом креатиніну від 30 до 50 мл/хв. Одночасно з лозартаном не рекомендується застосовувати калійзберігаючі діуретики, добавки, що містять калій, та замінники солі з калієм.

Порушення функції печінки

Ґрунтуючись на фармакокінетичних даних, які свідчать про суттєве збільшення концентрації лозартану у плазмі крові у пацієнтів із цирозом печінки, пацієнтам, в анамнезі у яких є легкі або помірні порушення функції печінки, необхідно зменшити дозу препарату. Досвіду терапевтичного застосування лозартану пацієнтам із тяжкими порушеннями функції печінки немає, тому лікарський

засіб протипоказано таким пацієнтам.

Порушення функції нирок

Внаслідок пригнічення ренін-ангіотензин-альдостеронової системи повідомлялося про зміни функції нирок, включаючи ниркову недостатність (зокрема у пацієнтів, у яких функція нирок залежить від ренін-ангіотензин-альдостеронової системи, наприклад при тяжкій серцевій недостатності або вже існуючих порушеннях функції нирок).

Як і при застосуванні інших препаратів, що впливають на ренін-ангіотензин-альдостеронову систему, також повідомлялося про підвищення сечовини в крові та креатиніну в сироватці у пацієнтів з двобічним стенозом ниркових артерій або стенозом артерії єдиної нирки; ці зміни функції нирок можуть бути оборотними після припинення терапії. Лозартан слід застосовувати з обережністю пацієнтам із двобічним стенозом ниркових артерій або стенозом артерії єдиної нирки.

Трансплантація нирки

Досвіду застосування препарату пацієнтам, які нещодавно перенесли трансплантацію нирок, немає.

Первинний гіперальдостеронізм

Пацієнти з первинним альдостеронізмом, як правило, не реагують на лікування антигіпертензивними препаратами, механізм дії яких полягає у пригніченні ренін-ангіотензинової системи. Тому їм не рекомендується застосовувати таблетки лозартану.

Ішемічна хвороба серця та цереброваскулярне захворювання

Як і при застосуванні будь-яких інших антигіпертензивних препаратів, швидке зниження артеріального тиску у пацієнтів з ішемічною хворобою серця та цереброваскулярним захворюванням може спричинити інфаркт міокарда або інсульт.

Серцева недостатність

У пацієнтів із серцевою недостатністю, з порушенням функції нирок чи без, при застосуванні лозартану, які і при застосуванні будь-яких інших лікарських засобів, що діють на ренін-ангіотензинову систему, існує ризик виникнення тяжкої артеріальної гіпотензії та (дуже часто – гострої) ниркової недостатності.

Стеноз аорти та мітрального клапану, обструктивна гіпертрофічна кардіоміопатія

Як і при застосуванні інших вазодилататорів, слід виявляти особливу обережність щодо пацієнтів зі стенозом аорти або мітрального клапана або обструктивною гіпертрофічною кардіоміопатією.

Етнічні особливості

Подібно до інгібіторів ангіотензинперетворювального ферменту, лозартан та інші антагоністи ангіотензину є менш ефективними для зниження артеріального тиску у пацієнтів негроїдної раси, порівняно з представниками інших рас, найімовірніше, внаслідок більш високої частоти низького рівня реніну у популяції пацієнтів негроїдної раси з артеріальною гіпертензією.

Вагітність

Прийом антагоністів рецепторів ангіотензину II не слід розпочинати у період вагітності. Якщо продовження терапії антагоністами рецепторів ангіотензину II не вважається конче потрібним, пацієнок, які планують вагітність, слід перевести на альтернативне антигіпертензивне лікування, яке має затверджений профіль безпеки застосування під час вагітності. Якщо виявлена вагітність, лікування лозартаном слід негайно припинити та, якщо це можливо, розпочати альтернативну терапію.

Подвійна блокада ренін-ангіотензин-альдостеронової системи (РААС)

При супутньому застосуванні аліскірену та антагоністів рецепторів ангіотензину II або інгібіторів АПФ підвищується ризик артеріальної гіпотензії, гіперкаліємії та порушення функції нирок, включаючи гостру ниркову недостатність. У зв'язку з подвійною блокадою ренін-ангіотензин-альдостеронової системи (РААС) супутнє застосування аліскірену та антагоністів рецепторів ангіотензину II або інгібіторів АПФ не рекомендується (див. розділ «Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій»). У разі нагальної потреби подвійної блокади РААС слід ретельно перевіряти функцію нирок, рівень електролітів у крові та артеріальний тиск. Не слід одночасно застосовувати антагоністи рецепторів ангіотензину II та інгібітори АПФ пацієнтам з цукровим діабетом.

Гідрохлоротіазид

Артеріальна гіпотензія та порушення водно-електролітного балансу

Як і при застосуванні інших антигіпертензивних засобів, у деяких пацієнтів при прийомі препарату може виникнути симптоматична гіпотензія. За пацієнтами слід спостерігати щодо клінічних проявів рідинного або електролітного дисбалансу (наприклад зменшення об'єму рідини, гіпонатріємії, гіпохлоремічного алкалозу, гіпомагніємії або гіпокаліємії), які можуть виникнути

внаслідок супутньої діареї чи блювання. У таких пацієнтів через певні інтервали часу слід періодично визначати рівень електролітів у сироватці крові. При спекотній погоді у пацієнтів, схильних до набряків, може виникнути гіпонатріємія розчинення.

Метаболічні та ендокринні ефекти

Тіазиди здатні змінювати толерантність до глюкози. Може бути потрібне коригування доз антидіабетичних препаратів, включаючи інсулін. Під час терапії тіазидами може проявитися прихований цукровий діабет.

Тіазиди можуть зменшувати екскрецію кальцію з сечею, а також спричиняти незначне і скороминуще зростання рівня кальцію у сироватці крові. Виражена гіперкальціємія може бути ознакою прихованого гіперпаратиреозу. Прийом тіазидів має бути припинений перед проведенням дослідження функцій паращитовидних залоз.

Підвищення рівнів холестерину і тригліцеридів також може бути пов'язане з терапією діуретиками тіазидового ряду.

Терапія тіазидами може призвести до гіперурикемії і/або подагри у деяких пацієнтів. Оскільки лозартан зменшує вміст у сечі сечової кислоти, лозартан у комбінації з гідрохлоротіазидом зменшує гіперурикемію, спричинену діуретиком.

Порушення функції печінки

Тіазиди слід застосовувати з обережністю пацієнтам з порушенням функції печінки або прогресуючою хворобою печінки, оскільки він може спричинити появу внутрішньопечінкового холестазу, а незначні зміни водно-електролітного балансу можуть спричинити печінкову кому. Препарат протипоказаний пацієнтам із тяжкою печінковою недостатністю.

Інші стани

У пацієнтів, які отримують тіазиди, алергічні реакції можуть виникати незалежно від наявності в анамнезі алергічних станів або бронхіальної астми. Повідомлялося про рецидиви або погіршення перебігу системного червоного вовчака у пацієнтів, які отримували тіазиди.

Особлива інформація про деякі інгредієнти

Лоріста Н 100 містить лактозу. Пацієнти з рідкісною спадковою непереносимістю галактози, дефіцитом лактази Лаппа або порушенням всмоктування глюкози-галактози не повинні приймати цей препарат.

Здатність впливати на швидкість реакції при керуванні автотранспортом або іншими механізмами

Не проводилося ніяких досліджень щодо впливу препарату на здатність керувати автомобілем та працювати з іншими механізмами.

Однак під час керування автотранспортом або роботі з іншими механізмами при застосуванні антигіпертензивних препаратів можливе запаморочення або втома, особливо на початку лікування або при підвищенні дози.

Застосування у період вагітності або годування груддю

Вагітність

Лозартан

Лікарський засіб протипоказано застосовувати вагітним або жінкам, які планують завагітніти. Якщо під час лікування препаратом підтверджується вагітність, його застосування необхідно негайно припинити і замінити іншим лікарським засобом, дозволеним до застосування вагітним. Епідеміологічні висновки щодо ризику тератогенності внаслідок впливу інгібіторів АПФ протягом I триместру вагітності не є однозначними, однак не можна виключати невелике підвищення ризику. Дотепер немає жодних контрольованих епідеміологічних даних щодо ризику у зв'язку з прийомом інгібіторів ангіотензину II, подібний ризик можливий для цього класу препаратів. Якщо продовження терапії інгібітором ангіотензину II не вважається конче потрібним, пацієнток, які планують вагітність, слід перевести на альтернативне антигіпертензивне лікування, яке має затверджений профіль безпеки застосування під час вагітності. Якщо виявлена вагітність, лікування інгібітором ангіотензину II слід негайно припинити та, якщо це можливо, розпочати альтернативну терапію.

Відомо, що застосування інгібіторів ангіотензину II під час II й III триместру вагітності може спричиняти фетотоксичність (зниження функції нирок, олігогідрамніон, ретардацію окостеніння черепа) і неонатальну токсичність (ниркову недостатність, артеріальну гіпотензію, гіперкаліємію).

Якщо застосування інгібіторів ангіотензину II відбулося в II триместрі вагітності, рекомендується провести ультразвукове дослідження функції нирок та черепа.

Немовлят, матері яких приймали інгібітори ангіотензину II, слід ретельно контролювати щодо артеріальної гіпотензії.

Гідрохлоротіазид

Існує обмежений досвід застосування гідрохлоротіазиду під час вагітності, особливо під час I триместру. Дослідження на тваринах обмежені.

Гідрохлоротіазид проникає через плацентарний бар'єр. З огляду на фармакологічний механізм дії гідрохлоротіазиду, його застосування під час II та III триместру може зашкодити кровопостачанню між плацентою та плодом і спричинити у плода та немовляти жовтяницю, розлад електролітного балансу та тромбоцитопенію.

Гідрохлоротіазид не слід застосовувати для лікування гестаційного набряку, а також гестаційної артеріальної гіпертензії або преєклампсії через ризик зниження об'єму плазми крові та виникнення матково-плацентарної гіпоперфузії без сприятливого впливу на перебіг захворювання.

Гідрохлоротіазид не слід застосовувати для лікування артеріальної гіпертензії у вагітних жінок, за винятком випадків, коли не можна застосовувати альтернативне лікування.

Годування груддю

Не рекомендується застосовувати препарат через відсутність достатніх даних щодо застосування у період годування груддю. Пацієнта слід перевести на альтернативне антигіпертензивне лікування, яке має затверджений профіль безпеки застосування у період годування груддю, особливо новонароджених або недоношених дітей.

Спосіб застосування та дози

Препарат Лоріста Н 100 можна застосовувати разом з іншими антигіпертензивними засобами.

Таблетку препарату слід ковтати, запиваючи склянкою води.

Препарат Лоріста Н 100 можна застосовувати незалежно від прийому їжі.

Артеріальна гіпертензія

Лозартан та гідрохлоротіазид не застосовують як початкову терапію, проте застосовують пацієнтам, артеріальний тиск яких відповідно не контролюється тільки лозартаном або гідрохлоротіазидом.

Рекомендується титрування дози шляхом підбору дози окремих компонентів (лозартану та гідрохлоротіазиду).

Для пацієнтів, у яких артеріальний тиск адекватно не контролюється монотерапією, може бути прийнято рішення про перехід на комбіновану терапію.

Звичайна підтримуюча доза – 1 таблетка препарату Лоріста Н (50 мг/12,5 мг) 1 раз на добу. Для пацієнтів, у яких застосування 1 таблетки препарату Лоріста Н не дає достатнього ефекту, дозу можна підвищити до 1 таблетки Лоріста HD (100 мг/25 мг) 1 раз на добу.

Максимальна доза – 1 таблетка препарату Лоріста HD 100 мг/25 мг 1 раз на добу. Антигіпертензивний ефект досягається протягом 3–4 тижнів після початку терапії.

Препарат Лоріста Н 100 призначений для пацієнтів, які отримують доведену шляхом титрування дозу лозартану 100 мг і які потребують додаткового контролю артеріального тиску.

Зниження ризику серцево-судинних захворювань та летальних випадків у хворих на артеріальну гіпертензію з гіпертрофією лівого шлуночка

Звичайна початкова доза становить 50 мг лозартану 1 раз на добу. Пацієнтам, у яких не вдається досягти цільового значення рівня артеріального тиску прийомом 50 мг лозартану на добу, слід підбирати терапію із застосуванням комбінації лозартану з низькими дозами гідрохлоротіазиду (12,5 мг) та у разі необхідності надалі дозу збільшити до 100 мг лозартану/12,5 мг гідрохлоротіазиду 1 раз на добу. При необхідності дозу слід збільшити до 100 мг лозартану і 25 мг гідрохлоротіазиду 1 раз на добу.

Лоріста Н, Лоріста Н 100 та Лоріста HD є альтернативними лікарськими засобами для пацієнтів, які контролюють артеріальну гіпертензію шляхом одночасного прийому лозартану та гідрохлоротіазиду у відповідних дозах.

Застосування пацієнтам з порушенням функції нирок та пацієнтам, які проходять сеанси гемодіалізу

Не потрібно жодного коригування початкової дози для пацієнтів з помірним порушенням функції нирок (кліренс креатиніну 30–50 мл/хв). Таблетки з комбінацією лозартан/гідрохлоротіазид не рекомендуються для пацієнтів, які проходять сеанси гемодіалізу. Препарат не слід застосовувати пацієнтам з тяжким порушенням функції нирок (кліренс креатиніну < 30 мл/хв).

Застосування пацієнтам зі зменшенням внутрішньосудинного об'єму циркулюючої рідини

Корекцію дефіциту об'єму рідини та/або натрію слід проводити перед початком застосування лозартану/гідрохлоротіазиду у таблетках.

Застосування пацієнтам з порушеннями функції печінки

Препарат протипоказаний пацієнтам з тяжкими порушеннями функції печінки.

Застосування пацієнтам літнього віку

Зазвичай немає необхідності в коригуванні дози для пацієнтів літнього віку.

Діти

Досвід застосування препарату дітям відсутній, тому комбінацію лозартан/гідрохлоротіазид не слід застосовувати цій категорії пацієнтів.

Передозування

Специфічних даних щодо лікування передозування препаратом немає. Терапія передозування симптоматична і підтримуюча. Потрібно перервати курс терапії препаратом і ретельно контролювати стан пацієнта. Якщо препарат прийнято нещодавно, потрібно викликати блювання і застосувати заходи, спрямовані на усунення дегідратації, електролітних порушень, печінкової коми та артеріальної гіпотензії.

Лозартан

Дані про передозування препарату у людини обмежені. Найбільш імовірними проявами передозування є артеріальна гіпотензія, тахікардія; брадикардія може бути наслідком парасимпатичної (вагусної) стимуляції. У разі симптоматичної артеріальної гіпотензії показана підтримуюча терапія.

Лозартан і його активний метаболіт не видаляються шляхом гемодіалізу.

Гідрохлоротіазид

Найчастіші симптоми передозування є наслідком дефіциту електролітів (гіпокаліємія, гіпохлоремія, гіпонатріємія) і дегідратації внаслідок надмірного сечовиділення. При одночасному прийомі серцевих глікозидів гіпокаліємія може спричинити посилення аритмій.

Гідрохлоротіазид видаляється шляхом гемодіалізу, проте ступінь видалення не був встановлений.

Побічні реакції

Побічні реакції, які можуть виникнути під час лікування, класифіковані у групи за частотою появи: дуже часто: $^31/10$; часто: $^31/100 - <1/10$; нечасто: $^31/1000 - <1/100$; рідко: $^31/10000 - <1/1000$; дуже рідко: $<1/10000$; невідомо (не можна підрахувати за наявними даними).

У дослідженнях лозартану калію та гідрохлоротіазиду не спостерігалось жодних побічних реакцій, незвичних для цієї комбінації речовин. Побічні реакції обмежувалися тими, що раніше спостерігалися для лозартану калію та/або гідрохлоротіазиду.

Під час досліджень за умови артеріальної гіпертензії запаморочення було єдиним побічним ефектом, що був пов'язаний із діючою речовиною і зустрічався у понад 1 % хворих (достовірно більше, ніж у групі плацебо).

Крім цих реакцій, існують такі побічні реакції:

з боку печінки та жовчовивідних шляхів: рідко – гепатит.

лабораторні показники: рідко – гіперкаліємія, підвищення рівня аланінамінотрансферази (АЛТ). Додаткові побічні реакції, які спостерігалися при застосуванні одного з окремих компонентів препарату і можуть бути потенційними побічними ефектами препарату при застосуванні комбінації лозартану калію/гідрохлоротіазиду, такі:

Лозартан:

- *з боку крові та лімфатичної системи:* нечасто – анемія, пурпура Шенляйна-Геноха, екхімоз, гемоліз;
- невідомо – тромбоцитопенія;
- *з боку імунної системи:* рідко – реакції гіперчутливості: анафілактичні реакції, ангіоневротичний набряк включаючи набряк гортані та голосової щілини, що призводить до обструкції дихальних шляхів та/або набряк обличчя, губ, глотки та/або язика; ангіоневротичний набряк в анамнезі при застосуванні лікарських засобів, в тому числі інгібіторів АПФ; кропив'янка;
- *з боку обміну речовин та харчування:* нечасто – анорексія, подагра;
- *порушення психіки:* часто – безсоння;
- нечасто – відчуття страху, тривожний розлад, панічний розлад, сплутаність свідомості, депресія, аномальні сновидіння, розлади сну, сонливість, порушення пам'яті;
- *з боку нервової системи:* часто – головний біль, запаморочення;
- нечасто – нервозність, парестезія, периферична невропатія, тремор, мігрень, втрата свідомості; невідомо – спотворення смаку;

- з боку органів зору: нечасто – затуманення зору, печіння/поколювання в очах, кон'юнктивіт, зниження зорової активності;
- з боку органів слуху і вестибулярного апарату: нечасто – вертиго, дзвін у вухах;
- з боку серця: нечасто – артеріальна гіпотензія, ортостатична гіпотензія, стерналгія, стенокардія, атріовентрикулярна блокада II ступеня, цереброваскулярні порушення, інфаркт міокарда, відчуття серцебиття, аритмії (фібриляція передсердь, синусова брадикардія, тахікардія, шлуночкова тахікардія, фібриляція шлуночків);
- з боку судин: нечасто – васкуліт;
- невідомо – дозозалежні ортостатичні ефекти;
- з боку дихальної системи, органів грудної клітки та середостіння: часто – кашель, інфекції верхніх дихальних шляхів, закладеність носа, синусит, зміни у носових пазухах;
- нечасто – фарингальний дискомфорт, фарингіт, ларингіт, задишка, бронхіт, носова кровотеча, риніт, закладеність дихальних шляхів;
- з боку шлунково-кишкового тракту: часто – біль у животі, нудота, діарея, диспепсія;
- нечасто – запор, зубний біль, сухість у роті, метеоризм, гастрит, блювання, кишкова непрохідність;
- невідомо – панкреатит;
- з боку печінки та жовчовивідних шляхів: невідомо – зміна показників функції печінки;
- з боку шкіри та підшкірних тканин: нечасто – алопеція, дерматит, сухість шкіри, еритема, почервоніння, світлочутливість, свербіж, висипання, кропив'янка, підвищене потовиділення;
- з боку кістково-м'язової та сполучної тканини: часто – м'язові судоми, біль у спині, біль у ногах, міалгія;
- нечасто – біль у руках, набряк суглобів, біль у колінах, кісткові і м'язові болі, біль у плечах, відчуття скутості у суглобах, артралгія, артрит, коксалгія, фіброміалгія, м'язова слабкість;
- невідомо – рабдоміоліз;
- з боку нирок та сечовивідних шляхів: часто – порушення функції нирок, ниркова недостатність;
- нечасто – ніктурія, часте сечовиділення, інфекції сечовивідних шляхів;
- з боку статевих органів та молочних залоз: нечасто – зниження лібідо, порушення ерекції/імпотенція;
- загальні порушення: часто – астенія, підвищена втомлюваність, біль у грудній клітці; нечасто – набряк обличчя, підвищення температури;
- невідомо – грипоподібні симптоми, нездужання;

- *лабораторні показники*: часто – гіперкаліємія, незначне зниження гематокриту та гемоглобіну; нечасто – незначне зниження рівнів сечовини та креатиніну в сироватці крові; дуже рідко – підвищення ферментів печінки та білірубіну.

Гідрохлоротіазид:

- *з боку крові та лімфатичної системи*: нечасто – агранулоцитоз, апластична анемія, гемолітична анемія, лейкопенія, пурпура, тромбоцитопенія;
- *з боку імунної системи*: рідко – анафілактична реакція;
- *з боку обмінних речовин та харчування*: нечасто – анорексія, гіперглікемія, гіперурикемія, гіпокаліємія, гіпонатріємія;
- *порушення психіки*: нечасто – безсоння, зміни настрою;
- *з боку нервової системи*: часто – головний біль;
- *з боку органів зору*: нечасто – оборотне затуманення зору, ксантопсія;
- *з боку судин*: нечасто – некротизуючий ангіїт (васкуліт, шкірний васкуліт);
- *з боку дихальної системи, органів грудної клітки та середостіння*: нечасто – респіраторний дистрес, включаючи пневмоніт та набряк легенів;
- *з боку шлунково-кишкового тракту*: нечасто – запалення слинних залоз, спазми, подразнення шлунка, нудота, блювання, діарея, запор;
- *з боку печінки та жовчовивідних шляхів*: нечасто – жовтяниця (внутрішньопечінковий холестаз), панкреатит;
- *з боку шкіри та підшкірних тканин*: нечасто – світлочутливість, кропив'янка, токсичний епідермальний некроліз;
- *рідко*: синдром Стівенса-Джонсона; шкірні реакції, що нагадують шкірну форму системного червоного вовчака; реактивація шкірної форми червоного вовчака;
- *з боку кістково-м'язової та сполучної тканини*: нечасто – м'язові судоми;
- *з боку нирок та сечовивідних шляхів*: нечасто – глюкозурія, інтерстиціальний нефрит, порушення функції нирок, ниркова недостатність;
- *загальні порушення*: нечасто – підвищення температури тіла, запаморочення.

Термін придатності

5 років.

Умови зберігання

Зберігати при температурі не вище 30 °C в оригінальній упаковці для захисту від дії вологи. Зберігати в недоступному для дітей місці.

Упаковка

По 10 таблеток у блістері, по 3 блістери у картонній коробці.

Категорія відпуску

За рецептом.

Виробник

КРКА, д.д., Ново место.

Місцезнаходження виробника та його адреса місця провадження діяльності

Шмар'єшка цеста 6, 8501 Ново место, Словенія.

Джерело інструкції

Інструкцію лікарського засобу взято з офіційного джерела — [Державного реєстру лікарських засобів України](#).